

Այսպէս զիտցաւ մեծարել մեր հարց սիրտը, միտքը, երեւակայովթիւնն ու քը-
բարեպաշտութիւնն Յիսուսի նշանը, որ նարն ի սպաս զրաւ անոր . պատմեց,
իրենց տանջուած գոյութեան խորհրդա- վիպեց, նուիրեց անոր զգայուն և խոր-
նշանն և պահապանն էր միանգամայն, իմաստ երգեր, աղերսելով միշտ Փրկչին.
մեծ խնամով հաւաքելով անոր և յարա- « Խաչ քո եղիցի մեզ ապաւէն՝ » այս
կից սուրբ գործեաց նշանարները : Իւր տառապանաց աշխարհին մէջ :

Հ. Վ. Ա. Հ. Ա. Հ. Ա. Հ.

Յուլի. ԺԴ. 11

Կը հաւատամ քեզի անհուն տենչանքով
Ո՞վ սուրբ բարբառ կենդանի.
Դուն ինձ բացիր լոյսի ճամբան անվրով
Սրբութեան մէջ հաւատքի:

Աստուած էիր, և նոյն հողով սահմանուած
Կարօս մըտքիս՝ տեսութեան.
Երկինքներէն, մըրբիկներէն անջատուած
Զայնըդ նոյնն է յաւիտեան:

Կ'անցնին զարեր – և յորձանուու ամբոխներ
Հորիզոնէ հորիզոն.

Դու միայն կաս ոիեզերքի ազատ ոէր
Անժամանակ, անշարժուն:

Քեզ փընտուեցի երկընքի մէջ, ծովուն մօտ
Աւետարանըդ ձեռքիս,
Յայտնըեցար գերդ նորածագ առաւոտ
Հազար կողմէն աշխարհիս:

Սի՛ հարցըներ, կը հաւատամ սըրտագին
Խորհուրդներուով ծընրադիր.

Տըժգոն էիր կարծես փառքով երկընքին
Հող ու մարմին սիրեցիր:

Կը հաւատամ որ այդ գըձուձ ձորձին տակ
Աստուած մը կայ մարդացած.
Որ լոյսէն լոյս, և աղբիւրէն անապակ
Ջըւարթ ծագումն է առած:

Կը հաւատամ թարոր լերան տեսիլքին
Ու ձիթենեաց ոլքերուն.

Կը հաւատամ յաւերժական հըրաշքին
Քրիստոսական դարերուն:

« Հաւատամյը ինձ », կը հարցընես գըթալիր
Քու ձեռքերուգ շինածին.

Կոյրերուն լոյս, ու մեռածին կեանք տըւիր
Ի՞նչպէս հեստել քու Եսին:

Ինչո՞ւ սակայն խօսքերուգ մէջ թախիծ կայ,
Ինչո՞ւ խըսովք հոգեկան.

Նոյն սիրուն է որ իմ կործիս տակ կը զոփայ
Անապահով փըրկութեան:

Նոր մըրբիկներ զիս կը վարեն ծովէ ծով
Լըքուած բախտին և անյոյս.

Քեզ ընտրեցի կեանքիս խարիսխն ապահով
Իմ լոյս, իմ լոյս, ով Յիսուս:

Հ. Վ. Յ. Ա. Հ. Ա. Հ.



ՍՕՆԱԹ ԿԱՆԱՅԻ ՀԱՐՍԱՆԻՔԻՆ ՀԱՄԱՐ

ԿԱՆԱՅԻ ՄԵԶ ՀԱՐՍԱՆԻՔ ԵՐ

Կանայի մէջ

Ի Գալիլեա

Հարսանիք էր Հրաշքի սիրով

Հարսը տըտում

Տըտում անոյշ աղջիկ մըն էր

Ու գողահար լոյսերու մէջ դէմքին վըրայ

Չեռքերուն վըրայ որ շղթայուած էին սրտին

Այնքան հազիւ տեսանելի այնքան աղուոր

Սոտեր մը կար

Կարծես երկար թարթիչներու ծայրէն գըծուած

Կարծես երկար թարթիչներու ծայրէն գըծուած

Ոնկրական թուչուններու թեւէն ինկած

Կանայի մէջ

Ի Գալիլեա

Երկու ձեռքեր իրենց զիծերն էին խառնած

Երդումի շունչ մը կը հասնէր

Աստղերուն մէջ

Հարսանիք էր հրաշքի սիրով

Եւ տունն ամրող կը բարախէր սրտի մը պէս

Գինով ու մոայլ

Հարսանիքին տունը ձայներու պարտէզ մըն էր

Նըւազներու տաւիզներու պարտէզ մըն էր

Չեռքերը ծափ կը զարնէին և շըթներու

Ծիծաղին մէջ

Արդէն զիշերն արշալոյսին առագաստուած

Արդէն զիշերն արշալոյսին առագաստուած

Իր աստղերուն ալծաթէ մրափը կ'անձընեւէր

Հարսանիք էր ի Գալիլեա

Կը սպասէին որ Դուն զայիր

Կը սպասէին որ Մատին մէջ ձայնըդ հնչէր

Ու մատներուդ հրաշքը բացուէր լոյսերու մէջ

Եւ քու անծիր անհուն երկինքն երկրին վըրայ

Գարուն ըլլար ու բուրգառէր

Կը սպասէին որ Դուն զայիր

Որովհետեւ

Ատեն մը կար

Ճամանակին սլացը կարծես կանգ էր առած

Կէտի մը վրայ

Տիեզերքին սրտին վըրայ
 Ժամանակին կարմիր սլաքը խորհըրդաւոր
 Ասէն մը կար որ հացը Դուն էիր միայն
 Եւ աղը Դուն էիր և ջուրը Դուն էիր
 Հոգիներու բաժակին մէջ
 Գինովութիւնը Դուն էիր
 Եւ այս երկին երկինք տանող ճամբայ մը կար
 Եւ առաջնորդն անմեղութեան աղաւնիներ ուսերուն վրայ
 Դուն էիր սոսկ
 Եւ բու ձեռքիդ մէջ ուսիի ոստ մը կանանչ
 Եկած էիր ամէն սրտի
 Քար ապառաժը բանալու
 Եկած էիր ամէն խօսքի
 Շնչաւորել գաղտնիքը սուրբ
 Ու ոտքերուդ հետքին վըրայ բազմութիւններ
 Որ տեսլախար էին կարծես
 Կեանըը թողած արեւներու մոխիրին տակ
 Կը դիմէին կախարդանքիդ
 Ատեն մը կար
 Աղաւնիներ կը բնակէին սրտերու մէջ
 Ջիւնապիտակ աղաւնիներ կը բանային
 Թեւերն իրենց ամէն լոյսի ճառագայթի
 Ջայները սէր կը հծծէին
 Ու կը բխէր երգը երկրին աղբիւրներէն
 Ու կը բխէր լոյսը երկրին ճրագներէն
 Ու կը բխէր զինին երկրին հնծաններէն
 Աստղերը պար կը դառնային խօլ ու ժպտուն
 Ու կը ծաթէր բոցի մը պէս ամէն հոգի
 Կեանըին պարտէզը բացուած էր հրդեհի մէջ
 Եւ Դուն եկած էիր աշխարհ
 Քուն շընորհիւ
 Աստուածութիւնը մարդերու հայուածքին շուրջ
 Խր խորհուրդին ծիրն էր զըծած
 Եւ դուն ամէն օղակ ամէն շղթայ քեզի
 Կապած էիր տիեզերքի երազին մէջ
 Եւ բու զարթումը աղեղի մը շարժումն էր
 Արտերու շուրջ
 Ինչպէս նաւի մը շարժումով ծովը ծըփուն
 Նոր խոստումներ ու նոր յոյսեր կը մըսըկէ
 Եկած էիր Դուն աստղերու արշալոյսով
 Եկած էիր խունկի ձէթի և ստաշի
 Նըւիրումով
 Ու նոր ամէն զեղեցիութեան
 Ու նոր ամէն երազի մէջ
 Խունկ ու ծաղիկ սփռելու

Հարսանիք էր
 Ի գալիլեա
 Ու դեռ Քեզի կը սպասէին
 Կանայի մէջ այն զիշերուան ջահերն ամբողջ
 Կանայի մէջ այն զիշերուան սրտերն ամբողջ
 կը տրոփէին քեզի համար
 Եկած
 Ե Կ Ա Ռ
 Հոն էր արդէն Աստուածամայրը հոն էին
 Աշակերտները հոգեպաշտ
 Եւ լոյսերու սոկի ծնծղան
 Ոտքիդ առջեւ ինկաւ հնչեց
 Ու պալըզաց կուրծքի մը պէս բոցահաւի
 Բոլոր ձայները բարձրացան փոթորկեցան
 Եւ աչքերու հայելին քեզ միայն պահեց
 Իրեւ տեսիլք
 Իրեւ հըրացք
 Երկարամեւ սիրոյ խորհուրդ
 Բայց ալ դադրած էր հոսելէ կարմիր զինին
 Ու թակոյկները դատարկուած էին արդէն
 Մայրըդ քեզի փոթաց
 Աչքերը տըտմաւէտ
 Ըստ քեզի և դուն մըտիկ ըրիւ անոր
 Ու ժըպտեցար
 Երթներուդ վրայ լոյսի աղեղ մը գծուեցաւ
 Ըստի խօսքեր զոր հրեշտակները լըսեցին
 Ըստի խօսքեր զոր հրեշտակները լըսեցին
 Եւ ձեռքերուդ զիժերուն վրայ բոց մը վազեց
 Ամէն աստղի արշալոյսէն —
 Ջայնըդ ըստ
 « Թակոյկներուն մէջ յորդազեղ ջուր լեցուցէր »
 Ինչ պատրանք էր
 Ինչ երազէ հաղորդըւած բերկութիւն էր
 Ինչ երազէ հաղորդըւած
 Աչքերդ երկինք սեւեռած
 Մընջեցիր խօսքեր և յառոյ լըսին
 Գուն ժպտեցար —
 Թակոյկներէն հիմա զինի կը հոսէր
 Դակոյկներէն ծիծած ծիծած ծիծած
 Լըսութեան թեւն էր բացուած
 Այնքան խորունկ և սրտերունկ կը լըսուէր
 Տըռփը ուժզին զարկերով
 Երբոր ջահերը բոնկեցան վերըստին
 Կեանըին պարտէզը բացուեցաւ հրդեհի մէջ
 Եւ բու ձեռքերը միացան ամէն ձեռքի

Եւ քու աչքերդ նայեցան ամէն սրտի
Անդորրացաւ տունը խաղաղ ծովին վրայ
Նակի մը պէս
Նաւի մը պէս որ մօտեցած էր ափունքին
Յայգահըմայ լոյս — կղզիի մը ծովափին —

Կանայի մէջ
Ի Գալիլեա
Հարսանիք էր
Աղաւինին տանիքին վրայ կը միչէին
Լուսնի լոյսով
Հարսանիք էր հրաշքի սիրով
Եւ Դուն եկար
Ու ոտքերուդ հետքին վրայէն եկան սրտեր
Ու ծաղկեցաւ կեանքը վըճիտ նըւիրումով
Հարսը արտում
Տրտում անոյշ աղջիկ մըն էր
Եւ տունն ամբողջ կը բարախէր սրտի մը պէս
Գինով ու մոայլ
Ու կը բխէր երգը երկրին աղքիւրներէն
Ու կը բխէր լոյսը երկրին ճըրագներէն

Արսէն Երևան



ՈՒԽՏԱՒՈՐԻ ՏՊԱՒՈՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐԻ

(ՏԵՇԻՐԻՆԱԿԱՆ ՎԱՅՐԵՐԵՆ)

1099 թուականին խաչակիր բանակը, ճամբորդէն ուրիշ ճամբորդի քով կ'եր-թան. իրենց կերպարանքն կը հասկցով և անվեհեր զօրավարներու ա-ռաջնորդութեամբ, երբ տւագուտ ըլրան մը ըրջանը կ'ընէ, — կ'աւանդէն պատ-միչները, — յանկարծ կանգ կ'առնէ և ահա ըիչ մը հեռու առջեւը կը տարածուի զիծ մը պատուարներու, աշտարակներու, տաճարներու և շէնքերու: Այդ՝ այնքան փափաքուած Երուսաղէմ քաղաքն էր: Ուրախութեան և մխիթարութեան սուրբ զգացումով մը կը լեցուի ամէն զինուորի սիրու և հիսամթափումի մը մէջ 40,000 հոգի միաձայն կը գոչէ « Երուսաղէմ, Երուսաղէմ »: Եթէ ոչ նոյն եռանդեամբ, Երուսամ ըսել նոյն թափով, կրկնե-րայց կրնամ ըսել նոյն թափով, առաջնորդ առաջնորդ երարու « Երուսաղէմ, Երուսաղէ-ցինը երարու « Երուսաղէմ, Երուսաղէմ » երբ հեռուէն ցոյց տրուեցաւ մեզ մը » երբ հեռուէն ցոյց տրուեցաւ մեզ մը: Եւ շուրջ 100 հոգի քրանսացի ուխ-ան: Եւ շուրջ 100 հոգի քրանսացի ուխ-ան տաւրներ, որոնց մասնակցելու բախտն տաւրներ էի, թափեցանք շոգեկառըին պա-տուհանները տեսնելու քաղաքը: Ու հե-ռուէն կը տեսնուէին մեզի պատուարներու կատարներ, մզկիթներու սուր ծայրեր, զանգսկատուններու գլուխներ և խառն շէնքերու կոր և ուղիղ գծեր: որոնք հետ-զհետէ կը մօտենան, կը խոշորնան և կու տան նստած քաղաքի մը կերպարանքը: Շոգեկառը յոզնած, հեւալով կանգ կ'առ-սաղէմ: Վար կ'իջնենք շոգեկառըէն: կա-յարանը՝ որբան պարզ նոյնքան հանդալու մեզի ծանօթ քաղաքներու կու գծեր: որոնք հետ-զհետէ կը մօտենան, կը խոշորնան և կու տան նստած քաղաքի մը կերպարանքը: Երու-նէ: արդէն քաղաքին առջեւն ենք. Երու-սաղէմ: Վար կ'իջնենք շոգեկառըէն: կա-յարանը՝ որբան պարզ նոյնքան հանդալու մեզի ծանօթ քաղաքներու կու գծեր: որոնք հետ-զհետէ աղասու հազուած տղաք որոնք կը պահէ աղասու հազուած տղաք որոնք ձեռնքաց ողորմութիւն կ'ուզեն. մէկ քանի ինքնաշարժի վարիչներ յաճախորդ կը ինքնաշարժի վարիչներ յաճախորդ կը ինքնուն, ուրիշ կարգ մը մարդիկ մէկ